

Пролетарии от всички страни, съединявайте се!

ЛЕНИНИ
1870 1970

ВЕЧНО ЖИВ В СЪРЦАТА
НА МИЛИОНИТЕ ХОРА

Иордан КОСТОВ

Първи секретар на Окръжния комитет на БКП

Утре, 22 април, цялото прогресивно човечество по най-тържествен начин ще отбележи 100-годишнината от рождението на Владимир Илич Ленин — най-великият човек на нашата епоха, титанът на революцията, гениалният теоретик на работническата класа.

Чествуването на това забележително лице на нашия век събитие доби огромно международно значение. Ленинният юбилей е една равностепенна, една проверка на значимостта на развитието от него идеи, на започнатото от него дело, на победоносната пролетарска революция и награждаване на социалистическото общество.

Тази проверка потвърждава още веднъж, че ленинизмът по своята природа е единно и цялостно интернационално учение, ръководство за всички страни, пътеводна звезда на народите, строящи социализма, източник на вдъхновение за борбата против социализма и националното угнетение.

Отбелязвайки 100-годишнината от рождението на Ленин — се казва в тезисите на ЦК на КПСС по случай юбилея — съветският народ, народите на социалистическите страни, международната работническа класа, всички революционни борби правят преглед на своите сили, определят по-нататъшните перспективи и задачи на своята дейност, укрепват бойното си единство в борбата за мир, демокрация и социализъм.

Идеите на Владимир Илич Ленин озаряват борбата и труда на цели народи, на мно-

гомилонни маси от всички страни на нашата планета. Те са предвестник на новия живот, залог за мира, свободата и националния прогрес, на щастливото бъдеще на човечеството.

На фона на дълбоките преобразования, революционизирани социални облик на планетата, все по-ясно и по-всестранно се разкрива непомръвящата жизненост и актуалност на Ленинната мисъл. Цялото световно историческо развитие, общественоисторическата практика ни дават нови, неопровержими доказателства за верността на ленинизма. Други мащаби и други критерии за оценяване верността на учението на Ленин неизбежно се оказват тесни и ограничени.

С името на Ленин е неразривно свързана цялата съвременна история. Ленин е гениален продължител на революционното учение на Маркс и Енгелс, основател на Коммунистическата партия на Съветския съюз, вожд на най-великата социална революция и строител на първата в света социалистическа държава. Неговото име е безсмъртно, както са безсмъртни неговите идеи, както са безсмъртни делата, които той извърши. Историата познава немалко забележителни прогресивни дейци, полководци и държавници, оставили голяма следа в благородната памет на поколенията. Но преди Ленин не е имало и няма на земята такава личност, чийто име, идеи и дела да са така скъпи на милиони хора в света. Целият свой живот той посвети на благородното дело да служи на пролетариата, на трудещи-

те се маси, на революционното обновяване на света.

С ленинизма са свързани най-забележителните революционни постижения на двадесетото столетие — Великата октомврийска социалистическа революция, която ознаменува началото на нова епоха в историята на човечеството, образуването на световната социалистическа система, грандиозните освободителни битки и победи, спечелени от работническата класа и от трудещите се над капитализма. Име то на Ленин стана символ на пролетарските революции, на социализма и прогреса, символ на комунистическото преобразуване на света.

Ленин обогатяваше и развиваше всички страни на марксистското учение като висш синтез на теорията и практиката. Новите теоретични положения той извлече от реалните социално-исторически процеси, а от друга страна тези положения помагаша за развигнато и задълбочаване на революционната борба на работническата класа, за победата на нейното дело.

Особено внимание Ленин обръщаше на въпроса за ръководната роля на работническата класа и на Коммунистическата партия както в борбата за съзвучане на капиталистическото господство, така и при изграждането на социалистическото общество. В създадената и възпитана от него Коммунистическа партия на Съветския съюз Ленин въплъти всички основни марксистски принципи за партията като чеден, съзнателен отряд на пролетариата. Той отстоя

(Следва на 4 стр.)

Борба

ВЕЛИКО ТЪРНОВО
БРОЙ 48, (2746), ГОД. XXVI

ВТОРНИК, 21 АПРИЛ 1970 Г.
ЦЕНА 2 ст.

ОРГАН НА ОКРЪЖНИЯ КОМИТЕТ НА БКП, ОНС И ОК НА ОТЕЧЕСТВЕННИЯ ФРОНТ

С ДОСТОИНИ ДЕЛА ЗА ЮБИЛЕЯ

Младешите и девойките от окръжната комсомолска организация рапортуваха пред Окръжния комитет на Партията за своите дела в чест на столетието на Владимир Илич Ленин

В събота в салона на Младешкия дом на културата — Велико Търново акти вят на окръжната комсомолска организация се събра на окръжно съвещание за връчване тържествен рапорт пред Окръжния комитет на Партията за извършените дела в чест на 100-годишнината от рождението на Владимир Илич Ленин.

С бурни ръкопляскания бяха посрещнати членът на Централния комитет и първи секретар на Окръжния комитет на Партията Йордан Костов, кандидат-членът на ЦК и секретар на Окръжния комитет на Партията Димитър Стоянов и другите ръководители на обществени организации. На тържественото съвещание присъстваха и пратеници на братската съветска страна, гостуващи у нас по случай Месеца на българо-съветската дружба.

Слово за делата на окръжната комсомолска организация в чест на славния юбилей произнесе Димо Минчев, първи секретар на Окръжния комитет на Комсомола. Секретарят на Окръжния комитет на Комсомо-

ла Иванка Стоянова прочете тържествения рапорт и го връчи на д-р Йордан Костов. Ненко Недев, секретар на Окръжния комитет на ДКМС, обяви решението на бюрото на комитета за награждаване отличните се дружества и организации.

След това първият секретар на Окръжния комитет на Партията Йордан Костов съвременно приветства младешите и девойките. Той отбеляза, че с

делата си в чест на славната годишнина великотърновската окръжна комсомолска организация още веднъж е доказала своята сплотеност и единност, своята политическа зрелост.

От името на Ленинския Комсомол-топло приветствие поднесе Аркадий Тарасов, зав. отдел в Областния комитет на ВЛКСМ в Ленинград.

Ангел ВЕЛИКОВ

ЗАБЕЛЕЖИТЕЛЕН ДЕН ЗА С. ВИНОГРАД

ОТКРИТИ СА НОВА ЧИТАЛИЩНА СГРАДА
И ЗДРАВЕН ДОМ-ПАМЕТНИК

В неделя жителите на с. Виноград от Каменската община имаха голям празник. Откриха бяха новата сграда на читалището „Лев Николаевич Толстой“ и здравен дом-паметник „Д-р Стефан Черкезов“ (Виноград е родното село на младия лекар, удостоен посмъртно със званието „Герой на социалистическия труд“ заради самоотвержата при спасяване на граждани в горещ автотубус).

За тържеството бяха дошли Йордан Костов, член на ЦК и първи секретар на Окръжния комитет на Партията, д-р Пеню Ненов и инж. Петко Василев, зам. председатели на Окръжния народен съвет, гости от Велико Търново, Горна Оряховица, Стражица и Камен.

Доклад прочете Димо Узун, председател на читалището. Той проследи богатата история на това будно огнище на българската култура и про света, създадено преди 70 години. Особено завидни са успехите на художествената самодейност през последните години. Оркестърът за народни инструменти е лауреат на Втория и Третия републикански фестивали, носител на златни медали, участвувал в прояви извън страната.

Приветствие по случай откритието на сградите поднесе д-р Йордан Костов. В пламенното си слово той посочи, че този ден ще остане знаменателен за жителите на Виноград, защото в навечерието на 100-летието от рождението на великия Ленин селото се сдобива с две хубави сгради, из

(Следва на 4 стр.)

Комунистически съботници

Високохуманната идея за доброволен труд по време на комунистическите съботници в наше черието на 100-годишнината от рождението на Ленин намери широк отзвук сред трудещите се от окръга. По призова на Окръжния комитет на Партията в събота и неделя десетки хиляди работници, служители, младежи, пенсионери и ученици се на различни обекти дадоха своя принос за увеличаване на производството, за разкриване на предприемчивост, квартална, селището.

Във Велико Търново три хиляди души работиха по засаждането на млади фиданки по историческите хълмове Света гора, Ксифор, Карала и край новата промишлена зона Дъгала лъка. Други три хиляди души озеленяваха паркове и градини, почистваха дворове, скетове, физкультурни площадки. Хиляди работници и в старата част на града.

Над 400 текстилисти от комбината „Васил Мавриков“ по време на Ленинския съботник извършиха работа за 1600 лева, привидоха в ред машините, направиха преглед на целия парк. С дълбоко убеждение и морално задоволство работиха в събота и неделя 1500 работници от Държавни захарни заводи — Горна Оряховица, които освен почистването на машините и района, дадоха и допълнителна продукция за народното стопанство.

Масово участваха в обявените съботници и работниците от Павликени, Лясковец, Свищов и другите селища на окръга. По приблизителни данни, в комунистическия съботник в чест на столетишния юбилей от рождението на Владимир Илич Ленин в окръга са участвували около 80 хиляди души.

КУЛТУРНИ ПРАЗНИЦИ В ГОРНА ОРЯХОВИЦА

В неделя в Горна Оряховица завършиха тридневният фестивал на самодейните колективи и спортните състезания, организирани в чест на 100-годишнината от рождението на В. И. Ленин. В тях участваха над 3500 самодейци от училищата, предприятия и учрежденията. Първенците в дисциплините по спортна стрелба, радиотелеграфия, хвърляне на граната в цел и лека атлетика ще представят града в предстоящите окръжни състезания.

Под знака на Ленинския юбилей премина и традиционният преглед на маршовата, патриотичната и войнска песен, състоял се в събота.

Прегледът завърши с факелно шествие през града.

Мария ШАЛАВЕРОВА

Гълъби над червените редици

Небето ръси ситен, благодарен дъжд, къляти семена, буят надежди. А пътният указател сочи с жълтата си ръка — Върбовка. Лети асфалтът между църнати овощи, лозя и бухна ли орници. Насреща с равен пътен бързат трактори — цяла колона. По стълбите на читалището бърза и едно мъничко момиченце със синя панделка.

— Къде ти чаш, момиченце?

— В библиотеката, къде другаде. Да взема книжки, ще четат — казва детето и скок-подскок изчезва по стълбите нагоре.

Дълго гледам след него. То навярно вече знае много приказки за добри юнаци, които винаги спасяват хората от люти змеюве и неясни лами, навярно вече рецитира възторжено и ясно „Аз съм българче“. Но дали знае как дяволците и башците от Върбовка не са отстъпвали като овени безстрашни юнаци пред омразната сиромашия? Може и да не знае. Нищо, то бърза да чете и ще научи. Библиотеката е голяма, огромна е библиотеката на жителите.

Ти, момиченце, ще научиш за подвига на онези, които преди тридесет години сринаха си нюрите и граничните знаци, оформиха блоковете. Те бяха сред първите, които сложиха в България началото на колективното стопанство. Земя и хора се обединиха в името на една велика цел — строителството на социалистическо, равноправно общество. Ще разбереш кой ги водеше, какво им

даваше смелост и защо сега вашият кооператив носи безсмъртно име на Владимир Илич Ленин. Ще видиш да кипи животът зад късите и сухи редове на хрониките. . . Те сочат: още в бурните години след Първата световна война върбовчани прегват по пътя на кооперативна взаимопомощ, по пътя на борбата с частния капитал. С удивителна упоритост създават кооперативна мелница и лозаро-винарска изба. А старата мечта на най-прогресивните от тях за общо стопанисване на земята се осъществява на 20 март 1939 година, когато основават земеделската кооперация „Съблясане“. Непосредствено след учредяването, в нея влизат много нови членове. . . При крайно тежки условия, непрекъснато спявяни от фашистката власт, по примера на съветските колективизации, те стъпка по стъпка проправяха новия път — пътя към социализма.

Идва народната победа. Тя влива нова свежа струя от активни партийни членове и добри земеделски стопани.

В резултат на успешното прилагане на Ленинския кооперативен план през 1950 година е извършено пълното коопериране на трудещите се селяни от общината. После се обединяват кооператорите от Върбовка, Бутново и Динча и стопанството, понесло върху челото си името на Ленин, уверено чертае своето щастливо бъдеще.

(Следва на 4 стр.)

Българи, работили с В.И. Ленин

За победата на Октомври, за тържеството на социалистически идеи, дадохме своята дан и много българи от нашия окръг. Някои от тях, свързали своята съдба с революционната дейност на болшевиките, бяха близки сътрудници на Владимир Илич Ленин.

В този брой разказваме за двама от тях.

РОМАН ПЕТКОВ АВРАМОВ е роден през 1882 година в Свищов. Като студент в Женева участвувал в марксовския кръжок, основан от дейците на групата „Освобождение на труда“. В него активно участвували Ленин, Крупская, Засулич. През 1920 година е избран за съветник в Свищовската комуна.

В началото на 1921 година е търговски представител на Съветския съюз в Германия. Почина през 1937 година. В Свищов е роден през 1882 година и **СОТИР ПЕТРОВ ЧЕРКЕЗОВ**. През 1911 година учи в Петербургската авиационна школа, която завършва с отличие. В дните на Октомври той влиза в редовете на червеногвардейските отряди, сражава се за установяването на съветската власт.

Непосредствено след победата на Октомврийската революция е срещата му с Ленин. През декември 1918 година, снабден с писмо от Ленин до Централния комитет на БРСДП (т. с.) той идва в България, среща се с Димитър Благоев, Георги Димитров.

След завръщането си в България живее в Горна Оряховица, Велико Търново. Почина през 1962 година. Тук разказваме за срещите на двамата видни български революционери с Владимир Илич Ленин.

Неговото име

До мене то пристигна
ненадейно...
След дълъг път
помежду две войни
във думите на тати
то се рейна
и засия над детските ми дни.

Добре си спомням —
вълна вълча вечер
беснееше,
а тати влезе лош —
бе купил малка нивича,
но вече
в кесията му нямаше ни грош.

Руга
и после дълго той разказва
как Ленин дал на хората земя.
Главича сврял
до мамината пазва,
аз слушам
и се гутех занемял.

По дяволите
тоя свят изпатил,
баща ми сетне
легна уморен...

Добре си спомням —
с мъката на тати
дойде на Ленин името
при мен!

Георги ДАНЧЕВ

Близък другар и съратник

Биографията на Роман Аврамов твърде много прилича на всички български студенти социалдемократи в Швейцария, Германия или Франция, които попадат в средата на руските революционни емигранти, бързо се включват в бурния политически живот на руската революционна емиграция.

От 1900 година Роман Аврамов е студент в Женева по право. В една необикновена досега своя автобиография той пише: „От 1901 година за мен започна един двойствен партийен живот. Оставяйки през цялото време твърде активен член на българската социалдемократическа група, аз постепенно се впуснах на работа в задграничната дейност на руската социалдемократическа група. „Още в тия години Роман Аврамов се запознава с Ленин. Точно кога и при какви обстоятелства е станало това, ние засега не знаем. С положителност може да се твърди обаче, че в началото на 1901 г. той на Ленин и Аврамов са познати. Известно е, че Роман Аврамов лично снабдява Ленин и Крупская с български паспорти по време на пребиваването им в Мюнхен.

Между Ленин и Роман Аврамов се установяват тежки и трайни връзки. За тях говорят посещаването си почти всички Ленински съратници. „През месец юни 1904 година, пише Бонч-Бруевич, Владимир Илич се чувствуваше силно преуморен и реши да прекъсне всякаква работа и си почине. В. И. Ленин и Н. К. Крупская решиха да го посещават из красива Швейцария, където беше един от любимите спортове на В. И. Ленин. Ние се договорихме с Владимир Илич, когато той реши да тръгне на тая екскурзия, да ми изпрати телеграма и аз веднага ще пристигна в Лозана, за да го информирам за партийната работа и получа някои нови указания. И наистина, през втората половина на юни, няколко дни, получих телеграма и заминах веднага с Лепешински при него в Лозана на посочения адрес — някакъв малък пансион. Владимир Илич ни отведе в една стая и започна тихо да ни разпитва за всичко... Накрая дойде време да го изпращаме и когато сякомахме долу, при нас дойде отдавна живещият тук българин-емигрант от Русия, социалистът Петров, слушащ у някакъв французин в качеството си на представител на някаква фирма, търгуваща с червено вино. Той постоенно, колкото можеше, помагаше на руските социалдемократи. Аз познавах Петров чрез Пехаванов, който беше ми го препоръчал. Ние се ръкувахме с Петров и се каза, че те добре се познават с Владимир Илич. Владимир Илич се задържа и приветливо и шеговито побеседва с него, като му казваше, че е приятно на човек понякога да отърси краката си от праския

прахоляк и да отиде далеч в гората, по-настрана от всекидневните безброй ангажименти...“

Както се вижда, Бонч-Бруевич не е знаел в подробности за какво се е занимавал Роман Аврамов. В средите на руските емигранти той минавал за търговец на вина. Тая „професия“ му е позволявала да обикаля Европа и да изпълнява важни партийни поръчения.

През 1905 година Роман Аврамов е секретар на Комитета на руските задгранични организации. Едно след друго следват поръченията на Ленин към него.

След Октомврийската революция Аврамов се озовава отново в Русия като официален пратеник на българското правителство. През декември 1917 година той получава заповед да замине с българска делегация, във връзка с мирните преговори в Брест-Литовск. „Нашата мисия по думите на ген. Протогеров — пише Аврамов в спомените си — се състояла в това, да използваме нашите познания в Петроград и да можем да получим някаква помощ от съветското правителство за България, която по това време имаше голяма нужда от хляб и гладуване.“

Срещата се отново с Ленин през януари 1918 година. Още със срещата си на петроградската гара, Аврамов се обажда на Ленин по телефона и той веднага нарежда да му се изпрати кола и го докара в Смоленск.

Специално за в. „Борба“

Историята на един паметник

На 3 юли 1945 година Съветската армия навлиза в града. Жителите му посрещнали прославените войни с онова знаме, което пазели като зеницата на очите си. Около паметника на Ленин се състояла възбуждаща среща.

Но историята на паметника не свършва с това. На 1 май 1948 година съветското правителство обявява, че подарява паметника на гражданите от Айзлебен.

Като благодарност работниците от комбината събират средства за паметник на вожд на немския пролетариат Ерст Телман. На 8 май 1958 година, в деня на разгрома на немския фашизъм, айзлебенци подаряват паметника на Телман на жителите на град Пушкин.

Историята на паметника в Айзлебен е живият израз на обичта на германската работническа класа към великото дело на Владимир Илич Ленин.

Ил. БАХАРОВ

Висшата награда

Преди 40 години (на 6 април 1930 г.) бе учреден орден „Ленин“ — най-голямото съветско отличие.

Първият орден „Ленин“ бе даден на вестник „Комсомольская правда“. Сред първите, които получават тази висша съветска награда, са група проявили се произволности от промишлеността и селското стопанство, сред които и първата жена-тракторист Паша Ангелина. Тя се дава също на видния учен Иван Мичурин и на забележителни майстори на художественото слово, между които са Максим Горки, Николай Островски, Демян Бедни, Александър Серафимович. За заслуги в защитата на отечеството с нея са отличени и над 12 400 души, удостоени със званието герой на Съветския съюз, и повече от 13 600 — удостоени с другото високо звание — герой на социалистическия труд.

От април 1930 година до 1 януари т. г. орден „Ленин“ е връчен на повече от 360 000 души и на 750 трудови колектива и обществени организации. С него са отличени всички съветски съюзни и автономни републики и краеве, 113 области и градовете Москва, Ленинград, Киев, Минск, Волгоград, Сасно пол, Одеса, Кишинев. Комсомолският Амур, Тула, крепостта-герой Брест.

Кавалери на ордена са лика на В. И. Ленин са и видни дейци на международното комунистическо и работническо движение и изтънчени лъжкани и обществени дейци.

С него е награден и великият син на нашата родолюбива България — Георги Димитров. Носители на ордена „Ленин“ са и другарите Георги Трайков, акад. Тодор Павлов, Пола Драгойчева, Георги Дамянов, Иван Виларов и други български партийни, държавни и обществени дейци.

Българите са чудесни хора...

В рамката на вратата застава Бонч-Бруевич и им кимна. Най-напред влезе Антонов-Овсеев. След него пристъпи Сотир Черкезов. Председателят на Съвета на народните комисари ги посрещна прав. Ръкува се с единия, после с другия.

— Седнете, седнете, другари! — покани Ленин.

„Исках да отдам чест — спомня си Черкезов, — но Ленин направи знак с ръка, че не бива. Покани ни да седнем. Антонов-Овсеев каза за мен.“

— Това е българинът Черкезов, Сотир Петрович... — каза Антонов-Овсеев. — По професия — авиатор. Беше изпратен да се запознае със състоянието на летателство в Гатчино. Сега ще докладва...“

Ленин седна последен.

— Слушам — каза той и видя очите си към Черкезов.

Докладчикът не знаеше откъде да започне. Всичко, което си бе приготвил и препотвърдил, бе се изчезнало от съзнанието му безвъзвратно. Лицето му бе бледо, почти безкрвно. Ръката му направи спасително движение към вътрешния джоб, където бе писаният доклад.

— Говорете, говорете, аз ви слушам... — повтори Ленин и още веднъж го погледна: спокойно, окаяващо.

Черкезов усети как способността му да мисли и говори се възвръща. Той разказа накратко как се е добрал до Гатчино, как е влязъл на аеродром, какъв е намерил... Самото летене е в ред, постръкине и хангарите са здрави... Самолети горят за полет време... Преди да съобщим на Лабренц, че обявилиме „неутралитет“ пилоти и техници не чапаха опит за поглед на унищожаването и повреждането на самолетите.

— Заете ли — рече неочаквано Ленин. — Свирята ми съобщава, че неутралитетът железничари от ВИКЖЕЛ отказва да превозват нашите матроси за Москва. Матросите се разгневиха, без малко да стане бой... После се оказало, че не всички пазят неутралитет. Появили се кондуктори болшевики. „Елате другари!“ — повикали те матросите. — Ние ще ви превозим до Москва, до Влативосток, където искате! Да живее революцията!“... — Ленин се засмя тихо, чинчико, ситно — Той стои въпросът с неутралитетът засега — рече той — И какво предлагате?

— В този момент можем да разчитаме само на корпусните летци — отвърна Антонов-Овсеев.

— И по-точно? — попита Ленин.

— Там има четири самолета в готовност за излитане... Ние вече ги използвахме... — За какво? — За хвърляне на позиви и за разузнаване... — отговори тощо Антонов-Овсеев. Той вече знаеше, че от всичко на света Владимир Илич най-много мрази липсата на позиция, на мнение, на становище... Той искаше хората да мислят самостоятелно и да действуват възможност.

Ленин стана, разходи се из кабинета и пак седна.

— На първо време ще си стигат и четирите самолета — каза той. — Но само на първо време... Какво ще кажете, ако използваме самолети за връзка с фронта и особено за разпространение на директиви и пропагандни материали...? Пети самолетът и от него палат бомба. Не казва да е, а бомба-агитатор. Избухва и бомба-шрапнел — позиви!...“

Антонов-Овсеев се усмихна. Той познаваше и тази привичка на Владимир Илич — под формата на въпрос към събеседниците си да дава идеи и предложения, които поразяваха със своята точност и нагледност.

Черкезов стана прав.

— Готов съм да изпълня всяка задача — каза той.

Ленин го погледна.

— В това ние с другаря Овсеев не се и съмняваме... Къде сте се учили да летите? — Тук, в Питер... — Значи — наш... И изобщи българите са чудесни хора! — вметна неочаквано Ленин. — В годините на емиграцията имаше възможност да установя това: Съобразителни, точни, енергични. С трезва преценка, с ясен поглед — юнаци! Аз дори по едно време исках да уча български. Струва ми се, че намерих или бях поръчал да ми доставят речник...“

Сотир Черкезов отдавна бе преодолел смущението си. Искаше му се да каже нещо голямо и хубаво, но се беше да не излезе нелепо. Той рече:

— Ех, да размахаме веднъж криле!... Повярвайте, Владимир Илич, това е голяма работа — да полетим над врага!

Ленин отвърна:

— Навярно, навярно... Лично аз не съм опитвал... Но — сега всички трябва да имаме криле, другарю Черкезове! Всички! Да укрепим съветската власт, да победим! — И стана.

Поклатът бе съвършен.

(Из книгата „КРИЛЕ“ от СЕРАФИМ СЕВЕРНЯК)

С ТВОЯТА УСМИВКА НА ДЕТЕ

Владимир Илич, мълчим пред теб и в твоето спокойно стие попила смутената ни нерешителност. Да можем да докоснем с кротки думи поне една от твоята ръка, простряна без предел във въздуха и още по-далеч, къде то признателното време съхранило е — сякаш изразно на върху самото сърце на човечеството — твоето величаво име... С единичка дума да докоснем...

Каква земя те кърми, каква почва те люля в ръцете си? С приведени плещи крепеше дните и всичките към светлината са обрнати и ситните ти крачки изпреварваха епохата. Дълъг е пътят, извървян от твоата мисъл и точно е посоката ѝ, че на работата на челото ти е прекрасна. Лети по нея днес хубавата ни планета, която древен поет е нарекол Земя.

Илич, с какво да победим подожнието на върха, от който ти ни викаш и да опазим словото ти — непокорно. Гласът ти и сега звъни някъде дълбоко в нас, където търсим точността на думата, е която да го изразим.

Под светкавиците на бръчиците около очите ти избухва весел дъжд и олудява семената в кървавите бразди на Революцията. И продължава с теб Революцията, в която се ражда човекът и твоето рождение носи, защото ти възвизни идеята за братство между хората, превърна я в същина на първото в света отечество на новия строй — Комунизмът... Велик, не достъпен и страшен изглед да Ленин дори и в смъртта, завинаги след траурните салюти твоите врагове, които дълго се опитваха да го отминат с мълчание. Сред приятелите твоето име извиква преклонение, защото ти издигна до техния поглед това, което другите виждаха неясно в мечтите си.

Твоят живот, преминал в плодна творческа работа, в остра идейна и политическа борба, стана символ на милиони хора по света, стана символ и на нашите комунисти. Преди да зна-

ят кой точно носи на обречените си рамена името „Ленин“, българските тесняци още в първите години на века се вслушваха в твоя глас и той ги водеше в борбата им за доброто на своя народ. Така и до сега.

Световната история днес е невъзможна без теб, защото винаги днешно, днес ние живеем — над хлебни поля и пустинни пясъци, от преритите на Америка до овъглените оризища на Виетнам, от първото „мама“ до космическия кораб — неразривно свързано с изменението на живота, е твоето дело. И защото му прилича младостта, ти ние кога писа: „Моя партия бу дущого, а бъдеще принадлежи младостта. Моя партия новатори, а за новатори винаги охотнее идат младежи...“ Сега българската младеж с благодарни щени гребе от твоя неперехват и непотъгнен извор. Българският народ превърна във велика предпоставка за неговия отговор на нещата, с които се сблъска вечно тревожният му и дивен дух. Във всекидневния дух на строителните скелети, на нефтените кули и прокатните станици, над конструкторската маса и в студентската аудитория, България крачи възторжено към правдата. Правдата, която ти ни показа. Правдата на хубавия и човечен свят, препълнен обичайните ни дни, които ни викат напред.

Ти не премина живота си под сянката на една утопия, а с усмивка на дете, с бистър ум и здрава ръка начерта единствено правилния път на световното развитие. Сега живо тук проправя своя път към бъдещето, добрите хора от другия свят печелят своите поредни битки, мощни външния поимат и последните заробващи крепости — в 100-годишнината на твоето рождение, както вчера, утре, и завинаги — с особено величание се уединяваме с теб, смутени и радостни пред твоя поглед, горди с делата си и външним в съсем една и съща посока.

Руси РУСЕВ

От детството в сърцата ни

Пиша това, защото различни мисли ме възбуждат и радостни чувства за живота ни изпълват душата ми. Пиша, за да кажа и аз своята дума за великия вожд и близък на сърцето ми човек — Владимир Илич Ленин. За шастие, не съм живял по времето на капитализма в Русия. Не познавам глуда, не съм виждал дупки и ями по дрехите си и не знам какво е тежка работа. За всичко това само съм слушал от родителите си.

Като малко момче още съм слушал разказите на баща си за живота по онова време. Да си кажа истината, плашеха ме таква непонятни думи като фелдфебел, глоба, мизерия, неволя. В разговор за миналото те често ме чуваха у дома.

Осемгодишен тръгнах на училище. Нашата първа учителка постепенно разкриваше пред нас света. Тя ни помогна да разберем много нови за нас неща. Тук, в училището, ние децата за първи път истински разбрахме голямото дело, което е извършил за хората Ленин. Виждал съм как стои пред клас-

За юбилея

Най-старият словослагател на една от талинските типографии. Ото Еланди прототип за ленинския юбилей свой сувенир — най-малката естонска книжка. В нея ще влезат три стихотворения за Владимир Илич. Миниатюрният шрифт за книгата Ото Еланди е приготвил сам. Той ще напечата 350 екземпляра от сборника, който веднага ще стане библиографическа рядкост.

М. КОТЕНКО

колхозник от колхоз „М. И. Калинин“, Новоосаярски район. Материалът е изпратен специално за в. „Борба“ от редакцията на „Зоря Полтавини“ по случай 100-годишнината от рождението на Ленин.

